

שני האחים:

היה היו שני אחים שאהבו איש את רעהו וקיבלו בירושה מאביהם חלקת אדמה. האח האחד היה נשוי ומטופל בילדים ואילו האח השני רווק. כך חיו ועיבדו איש את חלקת שדהו משך השנה. והנה הגיעה שעת הקציר והם קוצרים את השיבולים במשך היום ובלילה ישנים בשדה מעמל היום כמנהג הימים ההם. ובלילה באות המחשבות לאח הרווק. – אחי נשוי ויש לו ילדים, הוצאותיו מרובות משלי. ודאי הוא צריך אלומות שיבולים יותר ממני, אקום ואעביר אליו בשקט בלי שירגיש אלומות שיבולים וכך יוכל להתפרנס בכבוד. קם בלילה האח הרווק והעביר עשר אלומות שיבולים אל ערמת האלומות של אחיו וחזר לישון. עוד באותו לילה נדדה שנתו של האח הנשוי – אחי עדיין רווק, לא זכה כמוני להקים משפחה. ודאי צורך לו בכסף רב, מי יודע אם יספיקו לו האלומות לדאוג לצרכי חתונה ובית. מי אם לא אני אחיו, היכול לעזור לו. קם האח הנשוי והעביר בשקט בשקט עשר אלומות שיבולים לערמת האלומות של אחיו הרווק. למחרת בבוקר התפלא כל אחד מן האחים לראות שלא חסרה בערמת האלומות שלו אף אלומת שיבולים. כך נהגו האחים למחרת ואילו בלילה השלישי נפגשו שני האחים בחצי הלילה באמצע הדרך, עם אלומות השיבולים שרצו להעביר איש אל אחיו. מספרים כי במקום בו נפגשו שני האחים נבנה בית המקדש.

קמצא ובר קמצא:

עשיר אחד בירושלים עשה סעודה גדולה ושלח את משרתו להזמין את חברו, יהודי בשם קמצא. טעה המשרת והזמין אדם בשם בר קמצא, שנמנה דווקא עם אלה השנואים על בעל הבית. בר קמצא עצמו שלא הבין מדוע הוא מוזמן, נטה להאמין כי המארח החליט להשלים עימו והגיע לבית החוגגים. הופעתו בסעודה הרגיזה את בעל השמחה והוא הורה לבר קמצא להסתלק. בר קמצא המופתע, ביקש מהמארח שהואיל והוא כבר הגיע לסעודה שיניח לו להישאר בסעודה בתמורה לכך שהוא ישלם את דמי סעודתו, בעל הבית סירב להצעה זו. מפני הבושה הרבה הוסיף בר קמצא והציע לשלם דמי חצי סעודה וגם להצעה זו סירב בעל הבית. ראה בר קמצא שבעל הבית עקשן והציע לשלם דמי כל הסעודה בתמורה שלא יגורש בבושת פנים מהסעודה. אך אף על פי כן המארח סירב בשלישית ולא היה מוכן בשום פנים ואופן שבר קמצא יישאר בסעודה. בסופו של דבר תפס בעל הסעודה את בר קמצא ולעיני כולם גירש אותו מהסעודה בבושת פנים. בר קמצא לא השלים עם העלבון, וכעסו גבר לנוכח העובדה שישבו בסעודה חכמי ישראל שלא מנעו את גירושו. הוא החליט לנקום וסיפר לקיסר כי היהודים מורדים בו. כדי להוכיח את דבריו הציע לו לשלוח קורבן ליהודים במטרה שיקריבו אותו, והם, כך הסביר לו, יסרבו להקריבו. הקיסר נתן בידיו עגל לקרבן, ובדרך לירושלים הטיל בו בר קמצא מום קטן שלפי התורה פוסל להקרבה ולפי חוקי רומי אינו נחשב לפסול (הגמרא מביאה שתי אפשרויות כאלה, או בניב השפתיים או בדוק העיניים) מתוך ידיעה שהמום ימנע מהכהנים להקריבו. ואכן כך היה – פסילת הקרבן נתנה לקיסר הוכחה מספקת למרד של היהודים, והניעה אותו בסופו של דבר לעלות על ירושלים ולהחריבה.